

MÅLARENS HUSTRU.

KOMEDI I TVENNE AKTER.

©

IVb-1
Kapsel

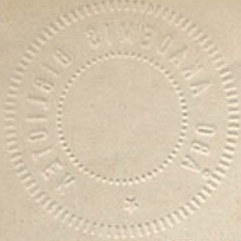
MÅLARENS HUSTRU.

KOMEDI I TVENNE AKTER

G. PH. ARMFELT.

ÅBO,
HOS J. W. LILLEJA & CO, 1856.

Denna lilla theaterpjäs är bearbetad efter en Fransysk idé, ur theaterpjäsen «Clermont l'Aveugle» par Emil Vanderburch. Dramatiserad och lokaliserad år 1855 af G. Ph. Armfelt.

Gillas till tryckning: T. T. Renvall.

Målarens hustru.

Komedi i 2:ne akter.

Personerne:

- EDVARD WERNER, genremålare.
- HELENA, hans hustru.
- GREFVE LEJONKLO.
- PETTER, Edvards ateliergosse.
- LISETTE, Helenas guddotter och kammarjungfru.

Händelsen försiggår i Stockholm i närvarande tid.

Första Akten.

Scenen föreställer en atelier; taflor, staffier, färglådor, m. m. Ett stort fönster till venster, en dörr till höger och en i fonden.

Första Scenen.

Grefven inkommer vid rideaun's uppgång och går till bordet der Lisette sitter och syr.

GREFVEN.

God morgon, min engel! Werner tyckes ej ännu hunnit ner på ateliern.

LISETTE.

Nej! inte ännu; ty frun tycker ej om att han är så trågen vid sina arbeten. Han brukar emellanåt arbeta ifrån dagens början tills det är all-

deles skumt om qvällen; doktor Minton har dessutom förbjudit honom att uttrötta sig; ty han lider af svaga ögon.

GREFVEN.

Ah, det var en annan sak! Man bör vara försigtig och väl akta sina ögon, då man är målare och när man har en så vacker fru.

LISETTE.

Gud bevara hans syn, men hvad hans fru beträffar, så är det ej värdt för någon, vare sig grefve eller baron, att göra sin cour för henne.

GREFVEN.

Och det tror du, min vackra tärna?

LISETTE.

Om jag tror det? Ack, ja! jag är lika säker på frun, som på mig sjelf; ty skulle jag vara gift, så skulle ingen nej ingen i hela världen, kunna behaga mig mer än min man.

GREFVEN (*skrattande*).

Jaså, huru vet hon det; tänk ändå?

LISETTE.

Jag behöfver ej tänka någonting; ty jag vet, att ehuru jag är en fattig flicka, så skulle det aldrig falla mig in att höra på stora herrars prat; ingenting skulle locka mig, hvarken gigg, betjent eller glacéhandskar.

GREFVEN.

Ah, jag förstår! Det är väl den dumma Petter, som vunnit ditt lilla hjerta.

LISETTE.

Herr grefve, inga dumheter!

GREFVEN.

Nej, nej! det är mitt fulla allvare.

LISETTE.

Det kan vara nog med det pratet nu; låt hvar och en sörja för sig sjelf; min goda husbonde och matmoder lefva lyckligt och bra, dessutom har han rätt goda inkomster, och (*seende på grefven*) behöfver alls icke sådana vänner, som

GREFVEN.

Jaså! och gör af med mera än han förtjenar; det vet jag af en säker person; men det hör inte hit Jag har egentligen kommit för att begära en tjänst af dig, min lilla sötunge; (*han kysser henne på kindbenet*).

LISETTE.

Fy! hvad gör ni?

GREFVEN.

Ack, det var i tankarna; jag trodde jag kysste henne.

Andra Scenen.

DE FÖRRA. PETTER (*som åsett kyssningen, rusar fram*).

PETTER.

Hvad såg jag? Jag tror det blixtrar för mina ögon.

Målarens hustru.

GREFVEN

(fattande honom om halsen).

Ah! god morgon, lilla blifvande Raphaël!

PETTER.

Det är mycket bra jag är hans icke lilla,
 släpp mig bara; *(sliter sig lös, gnuggar ögonen
 och stirrar på Lisette).*

LISETTE.

Hvad står du och ser på, hvarifrån har du
 hemtat dessa paketter?

PETTER.

Från Bendix' bod.

LISETTE *(öppnande paketterna).*

Duk, penslar, färger, en palett! hvem har bedt
 dig köpa allt detta? Frun, som vill att herrn
 alldeles inte skall arbeta på två månaders tid,
 har ärnat flytta ut på landet öfver sommarn

GREFVEN.

Verkligen?

PETTER.

Jag vet mycket väl, söta mamsell Lisette, att
 frun men jag måste lyda *(han tager i fickan
 efter färgerna)*, jag har ännu några färgblåsor här
 se, hur' jag nu ser ut! En blåsa grön ci-
 nober har spruckit i fickan.

LISETTE *(skrattar).*

Jo, du ser bra ut, Petter!

PETTER *(förargad).*

Skratta hon på, mamsell! jag vet nog hur' jag

ser ut; men måtte hon blott riktigt veta hur' det
 är med henne sjelf.

LISETTE.

Hvad menar han dermed, kära Petter?

PETTER.

Det ser ut som grefven skulle tycka om vår
 atelier och hvad som finns i den.

GREFVEN.

Nej du! du bedrager dig; jag har i mina da-
 gar aldrig ritat annat än näsor och öron, och
 dem har jag redan glömt.

PETTER *(förargad).*

Nåå! får man då vara näsvis och fråga hvad
 f-n grefven egentligen gör här så ofta?

GREFVEN *(skrattar).*

Hvad jag har här att göra?

PETTER *(secnde på Lisette).*

Ja, hvarföre kommer ni så träget alla dagar?

GREFVEN.

För att ej glömma bort ditt vackra ansigte.

PETTER.

Mitt . . . ? det är väl någon annans.

GREFVEN

(sätter sig och betraktar Petter).

Nej, just ditt! jag tycker att din näsa och dina
 öron påminna mig lifligt de lyckliga barnåren,
 då jag gick i ritskolan.

PETTER.

Ja, ja! Grefven må göra narr huru mycket han vill; så känner jag likväl nog den rätta orsaken, som lockar er hit; och grefven, som har bekantskaper både här och der, kunde just låta bli att komma hit och störa husfriden samt låta en arm flicka vara i fred.

GREFVEN.

Hvad går åt vår Raphaël?

LISETTE.

Han vet ej hvad han säger.

PETTER (*förargad*).

Jaså! Vet jag ej hvad jag säger, det är mycket bra så hör då: ty nu blir jag ond, och då fruktar jag inte sjelfva grefve fan och allra minst en sådan der flyttfogel, som dansar som en lejonklo kring unga flickor.

LISETTE.

Petter, Petter! du vet ej hvad du säger.

GREFVEN.

Kanske du ej har fått smaka af den här på länge, (*han höjer sin käpp öfver Petters rygg; Werner kommer in, ställer sig emellan dem och höjer sin palett likasom en sköld*).

Tredje Scenen.

DE FÖRRA. WERNER.

EDVARD.

En herrlig tableau! . . . Barnamordet i Bethlehem af vår oförgätlige Blomér.

GREFVEN.

God morgon, min kära Werner!

EDVARD.

God morgon, artigaste af grefvar! (*går till Petter*) Huru? du lyfter din hand mot en svensk ädling, ställ dig du och rif svart färg åt mig, deri gör du bättre; han vill redan utföra bataljstycken och kan knappast rita en näsa öfver en mun.

GREFVEN.

Det var det jag sade, . . . men hvar har ni fått den unge kämpen ifrån?

EDVARD.

Han är bondeson som jag; vi äro ifrån samma by i Wermland, hans mor har varit min amma och han skall ännu gå framåt i ritkonsten, det är jag säker på; men, herr grefve, hvad förskaffar mig det nöjet att så tidigt se er i min atelier?

GREFVEN.

Ni vet ju att jag älskar det sköna . . . de sköna konsterna . . .

EDVARD.

Som en Mecenas!

GREFVEN.

Ni har rätt, jag älskar taflor utan att förstå deras värde; men att lefva bland artister, vare sig målare, aktörer eller konstnärer i allmänhet, har alltid utgjort mitt största nöje.... kan jag protegera dem, så gör jag det gerna, ... vill ni måla åt mig, min kära Werner, en tafla?

EDVARD.

Gerna.

GREFVEN.

På ett vilkor likväl.... Landtluften anses vara en nyttig, derföre.... kom ut till mitt Sjöholm, endast två à tre mil härifrån.

EDVARD.

Än min hustru då?

GREFVEN.

Henne taga vi med oss, det förstås.

EDVARD.

Nå väl! tack, jag antager ert tillbud, der blir säkert ljusare att måla än här; ty i Stockholm är alltid skumt.

LISETTE.

Men, ändå.....

GREFVEN.

Hm! min sötunge, du följer din matmoder åt; det är ju naturligt.

PETTER.

(som slutat att rifva färg och nedsmutsat sig i ansigtet, höjer sin hand och ser förgrymmad ut).

Jaså, ja! och jag får ej heller nu bli ond?

GREFVEN *(skrattar)*.EDVARD *(skrattar äfven)*.

Bra, bra! stå stilla nu, rör dig ej.

PETTER.

Hvarför det då?

EDVARD.

Du blir mig en ypperlig modell till min drottning Christina.

PETTER.

Skall jag vara drottning Christina, jag?

EDVARD.

Nej, nej! ser du ej den här hvita hästen?

PETTER.

Skall jag vara hästen då?

EDVARD.

Nej, lugna dig, du blir den som håller i hästen, när drottningen stiger ner derifrån.... stå stilla bara.

GREFVEN

(som gått omkring ateliern och betraktat alla taflor och porträtter, stannar framför ett).

Ah! hvem föreställer detta, ansigtet är mig bekant; vänta litet.... är det inte baron Sigge Gyllenadler, som jag sett hos min gamla tant i Skåne?

EDVARD.

Precist densamme.

GREFVEN.

Huru eger ni hans porträtt?

EDVARD.

Emedan det är ett familjporträtt. Min hustrus afledne far.

GREFVEN (*förbluffad*).

Fru Werner skulle heta?

EDVARD.

Helene Gyllenadler.

GREFVEN.

Jag förstår ej; baron, som var en sådan aristokrat!.... hvad var er far?

EDVARD.

Min far var bonde i Wermland.... Min mor dog vid min födelse och jag blef upptagen af en grannhustru, Petters mor,.... fjorton år sednare vandrade jag till Stockholm,.... jag ville blifva målare och beslöt göra allt för att hinna mitt mål.... Jag vill ej för er beskrifva mina mödor, men tack vare en god och ädel man;.... jag lyckades vinna inträde vid konsternas akademi och sex år derefter blef jag prisbelönt och påkostad en resa till Rom. Ack! jag minns huru jag gick; med mod i min själ och kärlek i mitt hjerta.

GREFVEN.

Kär? (*skrattar*) Vid den åldern!

EDVARD.

Hvad hade det väl blifvit af mig om jag ej hade varit kär,.... tre år efter mitt vistande vid härvarande målarakademi, blef jag kallad till Lil-

liebergs gods, tillhörigt baron Gyllenadler för att der restaurera några tak- och alfresco-målningar, samt att under sommarn gifva lektioner åt dottern i huset, en fjorton års flicka.

GREFVEN.

Och då tillhviskade ni henne om er kärlek?

EDVARD.

Aldrig ett ord!.... jag återkom från Rom med en tafra.

GREFVEN.

Som tjuste hela norden.

EDVARD.

Och som kronprinsen köpte.... han köpte flere.... Konungen, drottningen.... alla voro goda mot mig och hjälpte den unga artisten. Då fattade jag mod, for ut till baron Gyllenadler,.... begärde hans dotter.

GREFVEN.

Nå väl?

EDVARD (*lugn*).

Jag blef utkörd.

GREFVEN.

Huru?

EDVARD.

Som man blir det. Mitt blod ville gäsa och jag lemnade Sverige, (*afbrytande sig*) håll dig stilla Petter!.... jag ser ej, duken förefaller mig grå.

GREFVEN.

Hvila er, jag ber, och berätta vidare.

EDVARD

(torkar sina ögon och fortfar att arbeta).

Jag lemnade Sverige, för till Ryssland der lyckan gynnade mig. Jag sammanträffade med den beryktade Horace Vernet, hvilken gaf mig goda råd och genom hvilken Kejsaren blef uppmärksam på mina taflor. Jag reste så i Ryssland och det öfriga Europa; kommen till Paris beställde Ludvig Philip af mig taflor.... Jag återvände rik. Baron Gyllenadler hade undertiden dött ruinerad. Jag betalade i hemlighet en del af hans skulder och hastade till Helene's fötter. Hon emottog mig med glädje och snart voro vi förenade. Ack! om jag kunde göra min Helene lycklig, hon, som uppoffrat börd och rang för mig. För henne och vår son vill jag arbeta, på det att intet måtte saknas dem.

LISETTE.

Och ni arbetar för mycket, så ni blir sjuk af ansträngning.

EDVARD.

Ack, kära barn! det gör så godt att arbeta för dem man håller af.... arbetet går framåt då man sjelf talar eller hör andra tala derom.

LISETTE

(går ut genom dörr'n till höger).

EDVARD.

Jag hoppas få denna tafla slutad till sista dagarne af denna månad.

GREFVEN.

Då måste ni skynda er, ty vi hafva i dag den tjugusjette.

EDVARD *(rusande upp från stolen).*

Den 26:te det är omöjligt! O min Gud!

GREFVEN.

Hvad felas er.

EDVARD.

Ingenting, alls ingenting.... Den 26:te! Petter gif min rock, jag måste gå ut.

PETTER.

Och vi som just höllo på så bra.

EDVARD.

Jag arbetar nätter och dar; jag vet ej hvad tiden lider, jag borde hafva mig en almanacka.

PETTER.

Ja, den skall jag köpa herrn.

GREFVEN.

Har ni brottom så begagna min gigg, den har väntat här utanföre. Jag skall köra er hvart ni vill, ligger edra vägar till Drottninggatan så passar det äfven för mig, ty jag skall frukostera hos min tant, grefvinnan Skylt von Stambäck.

EDVARD *(förvirrad).*

Om jag skall till Drottninggatan?.... det vet jag sannerligen ej.... jag minnes ej hans adress.

HELENE *(utanföre).*

Det är bra, för in det till man.

EDVARD.

Min hustru! hon kommer säkert hit. Petter återgif mig min blus, se här är rocken, jag går ej ut.... gå, ni herr grefve! jag uppehåller er ej, er tant grefvinnan väntar er.... men när ni varit hos henne, skulle ni vilja återkomma och göra mig en tjänst.

GREFVEN.

Säg mig den och jag stannar kvar.

EDVARD.

Nej, jag kan ej;.... min hustru kommer, och om hon finge veta....

GREFVEN.

Som ni vill; jag återkommer. *(afsides)* Ypperligt, nu är jag invigd i någon huslig hemlighet man och hustru emellan.

LISETTE

(inkommer bärande en blomkruka).

EDVARD.

Min hustru; gå herr grefve!

GREFVEN.

Farväl, jag kommer snart åter.

EDVARD.

Tystnad framför allt!

(Grefven går ut i fonden).

Fjerde Scenen.

EDVARD, LISETTE och PETTER. *(HELENE inkommer).*

(Edvard går emot henne, kysser hennes hand).

EDVARD.

God morgon, min engel! du är god som kommer ihåg mig; jag skall arbeta med dubbel ifver när du är nära mig.

HELENE.

Tvärtom Edvard, jag kom för att hindra dig från arbetet, jag tycker du varit nog trägen hela förmiddagen.

EDVARD.

Nej, tyvärr! jag har nästan ingenting arbetat; ty jag har talat om dig, min Helene.

HELENE *(leende).*

Jaså! då är jag lika nöjd, ty då vet jag att du ej tröttat dina ögon. Hvem har då varit här?

EDVARD.

Grefve Lejonklo.

HELENE *(ledsen).*

Grefven! han gick väl redan?

PETTER.

Jo, händelsevis, lilla fru! annars skulle han nog varit här tills sent i afton; ja! kanske tills i morgon bittida.

EDVARD.

Han är en riktig konstkännare och konstvän.

PETTER.

Det är inte konsterna han älskar, det vet jag.
det.

HELENE.

Nå! hvad är det då?

PETTER.

Frun ser så förundrad ut på mig; men jag
träffade honom här i morse med mamsell Lisette,
och det såg så ömt ut dem emellan, så att....

HELENE.

Lisette! hvad är det han säger?

LISETTE.

Frun skall få veta allt.

HELENE.

Klockan är ett, säg att man hemtar in midda-
gen; gå du Petter!

PETTER (*i det han går*).

Ack, Lisette! att så bedraga mig; jag som kän-
ner sådana rysliga känslor i mitt bröst.

(*de gå*).

Femte Scenen.

(DE SAMMA, utom Lisette och Petter).

EDVARD.

Petter pratar utan att veta hvad han säger.
Grefven var här för att bjuda oss till sin e-
gendom.

HELENE.

Antog du hans anbud, Edvard?

EDVARD.

Ja! Han beställde dessutom af mig en taffla,
som jag skall måla der, och som han betalar bra.

HELENE.

Hvartill dessa myckna penningar. Vi äro ju
rika, har du sagt mig; huru grann är ej vår vå-
ning? Denna lyx är mig ofta tryckande.

EDVARD.

En artist skall omge sig med lyx; det bevisar
att han är någonting. Förr dogo artister och
konstnärer vanligtvis af svält i någon vrå af verl-
den; och hvad jag förtjenar, Helene, vill jag ic-
ke spara, utan slösa på mina nöjen, och dessa
nöjen.... de äro att se dig grann, firad och ly-
sande.

HELENE.

Hvilka dårskaper! Du tror säkert att jag är
mycket fåfäng; ännu i onsdags.... hvilken sy-
perb paryr gaf du icke mig, det är för mycket.

EDVARD.

Nej, visst icke! Du behöfde den till den mag-
nifika musikaliska fest, der alla beundrade dig
och då du sjöng, förstummades hela salongen.

HELENE.

En liten aria! Hvem kunde väl fästa sig vid
min sång.

EDVARD.

Säg ej det; just grefve Lejonklo, som satt bredvid mig, hviskade till mig: Er fru borde lysa på en stor theater, hon har en röst, som kan jemföras med en Jenny Linds, en Malibrans, en Catalanis, en Viardot-Garcias . . . och huru tacksam var ej värdinnan, friherrinnan Alpstjerna . . . Hvarföre vägrade du att sjunga på hennes soirée i lördags?

HELENE.

Edvard! Skulle jag nu sjunga på ett ställe, så skulle jag vara nödsakad att sjunga öfverallt, och att lefva i stora världen finner jag så tomt och tråkigt; dessutom är dylikt umgänge för oss för dyrt.

EDVARD.

Ingenting skall vara för dyrt för dig, min engel!

HELENE.

Tror du ej, att din helsa är mig dyrbarare än allt annat öfrigt här på jorden . . . Derfor önskade jag att vi skulle lefva mera indraget . . . och att du skulle tänka mera på din helsa, än på mina nöjen; och till att börja med, lofva mig att neka till grefvens anbud; att icke fara ut till hans egendom. Den tafsa han beställt af dig, kan han få sednare, sedan du återhemtat din helsa.

EDVARD (*tankspridd*).

Åh ja! (*det ringer*) Min Gud. (*För sig sjelf*) Skulle de redan komma?

LISETTE (*inkommer*).

Här är en räkning från modehandlerskan på Drottninggatan.

EDVARD.

Det är bra, bed henne komma i morgon.

HELENE.

Ja, bed henne återkomma i morgon; säg till med detsamma att ingen skall släppas in; vi äro inte hemma för någon.

EDVARD.

Utom för grefven.

HELENE.

Hvarföre för honom?

LISETTE.

Jo, herrn bad honom om en tjänst, och . . .

HELENE.

Om en tjänst? hvad var det, Edvard?

EDVARD.

Nå, gå nu hon, (*scende på Lisette*) låt ej modehandlerskan stå och vänta.

LISETTE.

Jag går, jag går; (*afsides*) hvad må nu vara på färde? (*hon går*).

EDVARD.

Det finnes ej i världen värre pratmakerskor än kammarjungfrur, och hon i synner . . .

Målarens hustru.

HELENE.

Hon är min guddotter, och jag tycker rätt mycket om henne.

EDVARD.

Må vara; men hon är en kammarjungfru....

HELENE.

Dermed vill du säga pratmakerska.

EDVARD.

Eller kammarjungfru.

HELENE.

Jag förstår ej på hvad sätt hon förgått sig! att hon gjort det begriper jag nu, och jag begagnar mig af hennes okunnighet, för att fråga dig hvilken tjänst du kan hafva att begära af grefven.

EDVARD.

Just ingenting. En originaltafla, som han lofvat mig några detaljer till, ... artistiska, ... som du ej behöver känna.

HELENE.

Nå väl! jag vill ej vara nyfiken; men en grace ber jag dig om ännu en gång; emottag ej hans bjudning på landet.

EDVARD.

Jag begriper ej din rädsla och hvarföre du är så enträgen.

HELENE.

Jag har mina osaker, dem du ej behöver känna.

EDVARD.

Jaså, du hämnas; kanske du tror på Petters prat.

HELENE.

Han är ej den enda som pratar.

EDVARD.

Ej må du tro, att han skulle bry sig om en sådan snärta som Lisette.... Han, som har tour hos grefvinor och friherrinnor, tillochmed på hofvet.... för mig berättar han allt.

HELENE (*leende*).

Verkeligen.

EDVARD.

Jo! mig förtror han allt möjligt. Bland annat om tvenne äkta män.

HELENE.

Tvenne?

EDVARD.

Just precis.

HELENE.

Bara du ej tar felt?

EDVARD.

Nej, visst icke.

HELENE.

De äro tre.

EDVARD.

Åt mig nämnde han blott om tvenne.

HELENE.

Jag, som talar vid dig, känner mycket väl den tredje.

EDVARD.

Det vore väl...?

HELENE.

Nåväl! du har gissat rätt; hvarföre tvingade du mig att tala om det.

EDVARD.

Jaså, han gör sin cour för dig?

HELENE.

Åh ja! och det har han gjort ganska länge,.... redan öfver en månad; se der hvarföre jag ogerna ser honom och dessutom nekar att besöka sällskaper, der jag kan möta honom; du har varit den första att förebrå mig, och du kan ej tänka huru elaka menniskotungor kunna vara.

EDVARD.

Ja, de männerna, de männerna! de äro litet dumma emellanåt. |Och jag, som ingenting märkt.

HELENE.

Har ingen fara, ty du vet att jag älskar dig; sade jag dig icke att du fått svag syn, tror du mig nu? Skona dina ögon.

EDVARD.

Du har rätt, alltid rätt, min engel!

Sjette Scenen.

(DE FÖRRA. LISETTE, sedermera GREFVEN).

LISETTE (*kommer in*).

Grefven kommer i trappan.

EDVARD.

Huru skall jag kunna se honom efter hvad jag hört?

HELENE.

Icke ett ord om hvad jag sagt dig, du låtsar ingenting veta.

EDVARD.

Var lugn!

GREFVEN (*inkommer*).

Ni ser, kära Werner, att jag skyndat mig från min tant för att återkomma till er. Ah! hade jag vetat att jag skulle träffa er, min fru, här, hade jag varit ännu skyndsammare.

EDVARD (*afsides*).

Nu märker jag; den der artigheten har han väl sagt henne många gånger.

HELENE.

Det är väl ej underligt att finna mig i min mans atelier.

GREFVEN.

Sedan i morse, då jag fick veta att ni var den ädle baron Gyllenadlers dotter, har min högaktning och vänskap ökat i dubbel måtto, ifall det vore en möjlighet.

EDVARD (*afsides*).

Det var mig en oförsigtig sälle; sådant sitter han och pratar för mina öron (*han börjar sjunga*).

GREFVEN.

Ni min fru, som egentligen är skapad för sa-

longerna på hofvet, som (*Edvard skrålar till*).
Kors hvad Werner är glad i dag, han mår bestämt mycket bättre; tänk huru rask skall han ej blifva, då han kommer ut på landet. Han har väl förberedt er, min fru, att jag enleverar er allesammans.

HELENE.

För mycken godhet!

GREFVEN.

Allsinte! allt står till er tjänst; min kredit, min egendom allt.

EDVARD,

Vänta lite, herr grefve. Ni skulle komma till mig för att göra mig en tjänst och icke min hustru . . . , eller tänkte ni, såsom sanningen är, att man och hustru äro ett, och att om ni gör min hustru en tjänst, så har ni äfven gjort mig en.

GREFVEN (*till Edvard*).

Jag trodde det var oss emellan.

EDVARD.

Så var det verkligen men sedan jag märkt att min hustru ej har några hemligheter för mig, så har jag ej heller några för henne så är det ju ett lyckligt äktenskap och den tjänst jag begär af er, är att ni måtte gifva mig ett godt råd.

GREFVEN.

Ett godt råd är lätt att ge.

EDVARD.

Nå! ni älskar de sköna konsterna och allt hvad som hör dit Jag skulle begynna med en genretafla i dag; det skulle blifva en interieur.

GREFVEN.

Bravo! dem tycker jag om.

EDVARD.

Desto bättre; det skall först blifva en man, simpel, dum och enkel, som nu upptäckt, att den han trodde vara sin bästa vän var hans hustrus kurtisör; ni förstår mig?

GREFVEN.

Superbt! Men huru har han upptäckt det?

EDVARD.

Det är ju likgiltigt, allting kan ej vara sagdt i taflan här synes endast hufvudpersonerne, först ser ni mannen, han ser dum, flat och förargad ut, som man vanligtvis är vid sådana tillfällen; så ser ni hustrun, en ädel och god kvinna, hennes ansigte uttrycker så mycket, hon är litet förvirrad; i alla hennes anletsdrag läser man oskuld och blyghet. Vännens hufvud ser ni ej, (*rörelse å Grefvens sida*) han kommer att bli ypperlig, han vet ej huru han skall bära sig åt i detta kinkiga ögonblick, han rodnar och bleknar om hvartannat, sedan kammarjungfrun, som låtsar torka möblerna. Taflan får ju en rätt nätt gruppering.

GREFVEN.

Åhja, rätt nått! *(Grefven går fram).*

LISETTE.

Hvad skall . . . *(Alla tre personerne röra sig på engång).*

HELENE.

Edvard! . . . *(Helene stiger upp).*

EDVARD.

Stilla, stilla! Rör er ej; hvilken egen händelse, j stån alla der! Jag skyndar att göra mitt utkast efter naturen.

GREFVEN.

Effekten är briljant.

EDVARD.

Det är ej slut; gif mig nu det råd jag begär.

GREFVEN.

Vill ni veta slutet; nå väl, det finnes många sätt att sluta: neml. att den af mannen misstänkte vännen skulle begära upprättelse.

EDVARD

(sätter ifrån sig sin palett).

Den skall han få genast!

HELENE.

Mina herrar!

GREFVEN.

Nej, det vore dumt. Jag hoppas att den unge mannen har bättre känslor. Han må sedan vara förnäm eller af lägre börd, han uppoffrar någon-

ting . . . någonting stort för mannen. Han har förgäfves gjort sin cour för frun . . .

EDVARD.

Hvad kan han väl uppoffra?

GREFVEN.

Jag vet ej . . . hvad man må hitta på . . . Antag t. ex. att mannen i sin hustrus ögon vill synas rik och har dåliga affärer; för att uppehålla lyxen så . . . lånar han . . . och . . . gör af med mer än han förtjenar.

EDVARD.

Grefve! . . . jag ber er.

GREFVEN.

Han skulle ibland annat utgifvit en revers, som skulle vara förfallen den 26:te.

EDVARD.

Herr Grefve!

GREFVEN.

Den vore på tre-, fyratusen riksdaler, denna revers har fallit i den der vännens hand . . . den . . .

EDVARD.

Helene, tro ej hvad han säger!

GREFVEN.

Se här är den *(visar den).*

EDVARD. HELENE. LISETTE.

O himmel! *(de rusa fram på engång).*

GREFVEN.

Ah! Om jag kunde måla, skulle jag nu ock måla slutet efter naturen.

EDVARD.

Hvar har ni fått den? Jag skall genast betala den.

GREFVEN

(rifver den i små stycken).

Den tillhör er . . . *(Han går).*

HELENE.

Gå efter grefven, Lisette, och läs igen alla dörrar. *(Lisette går).*

EDVARD *(fallande i soffan).*

En grym hämnd!

Sjunde Scenen.

EDVARD. HELENE.

HELENE.

Du bedrog mig således.

EDVARD.

Kan du förlåta mig, min Helene?

HELENE.

Dig förlåter jag gerna, men huru förlåta mig sjelf.

EDVARD.

Dig? Hvad menar du? Jag ber dig, tro ej att oordningar eller dåligt uppförande föranledt dessa skulder . . . jag har varit van vid en vinds-

kupa, i den ett bord, en stol . . . det har varit tillräckligt för mig.

HELENE.

Nå väl, än dessa skulder?

EDVARD.

Jag har haft mina skäl.

HELENE.

Tala, haf förtroende för mig!

EDVARD.

Ack, Helene! du som gjorde mig så lycklig, då du skänkte mig din hand . . . huru vara dig tacksam? . . . Du som var van vid dessa bländande salar . . . afbrottet hade blifvit dig . . . för häftigt; att komma in i en målares atelier . . . jag kan ej uttrycka mig, du förstår . . . se der orsaken.

HELENE *(sorgsen).*

För min skull! Derföre steg du upp om morgonen och arbetade till sent in på nätterna!

EDVARD.

Nå väl, det var min glädje att se dig skön, bländande, rikt klädd, med eget ekipage! . . .

HELENE.

Mig! jag gaf min hand åt artisen, ej åt grand seigneur'n, jag ville älska min man som en artists hustru, ej som hustrun till en grand seigneur; jag har velat lefva för min man och för vårt barn, och länge har jag ej förstått hvarföre du velat plåga mig med denna lyx, som jag nu finner allt